

derretssagførere, som er kvalificerede til at procedere for overordnede Retter, faar Adgang hertil — vi er forhindrede i at stille Overretssagførerne paa samme Standpunkt, da det ikke er muligt at gennemføre dette. I Overensstemmelse med denne Grundbetragtning har jeg i Udvalget skitseret en Ordning, som ogsaa Ordføreren kortelig kom ind paa, og som jeg for øvrigt ikke nærmere skal uddybe her, ifølge hvilken alle Underretssagførere, der havde 10 Aars Praksis, fik Adgang til Landsretterne uden Prøveprocedure. Den ærede Ordfører sagde hertil, at de 10 Aar gled hen for retfærdige som for uretfærdige. Det indrømmer jeg; de 10 Aar var kun en Indrømmelse til Alderen, som jeg maaske altsaa ikke burde have gjort. Den er gjort ud fra samme Hensyn, som Ordføreren kort berørte; at naar man havde praktiseret i en lang Aarrække, var det maaske stødende eller for meget at forlange, at man pludselig skulde gaa op til Eksamen. Til Gengæld for denne Indrømmelse vilde jeg foreslaa, at Landsretterne kunde have Ret til under ganske særlige Forhold og paa en overordentlig fin Maade at bede sig fritaget for de absolut umulige Sagføreres Assistance. Den Udvej fandt imidlertid ikke Udvalgsflertallets Billigelse, og da jeg finder, at den trufne Ordning i Almindelighed ikke er tilfredsstillende, ikke giver noget godt Resultat, heller ikke i og for sig fra Underretssagførernes Standpunkt, vil jeg ikke kunne tilraade positivt at stemme for dette Ændringsforslag; men af Hensyn til Stillingen i øvrigt, af Hensyn til, at Ministeren har tiltraadt Forslaget, samt til Nødvendigheden eller Ønskeligheden af, at Sagen gennemføres saa hurtigt som overhovedet muligt, og endelig af Hensyn til, at Sagen til syvende og sidst ikke har særlig stor Betydning, har jeg ikke villet fastholde det Ændringsforslag, jeg havde stillet, og vil heller ikke tilraade, at vi modsætter os Lovforslaget paa dette Punkt, men vi vil altsaa sluttelig ved den endelige Afstemning stemme for hele Lovforslagets Tilbagegang til Folketinget, som derefter staar frit i sin Stilling.

Finansministeren (Brandes): Da min Kollega Justitsministeren er fraværende, endog fraværende fra Landet paa Embeds Vegne, skal jeg tillade mig at sige nogle ganske faa Ord angaaende de stillede Ændringsforslag. Jeg skal paa hans Vegne tiltræde alle dem, der er stillede af Udvalget. Et enkelt, Ændringsforslag Nr. 6,

er jo allerede betegnet som: „tiltraadt af Justitsministeren“. Det er i øvrigt dette, som der har været nogen Betænkelighed ved, Betænkeligheder, som ogsaa kom frem hos den sidste ærede Taler, nemlig med Hensyn til Indsættelsen af saa mange fremmede Udtryk, som her findes. Og i Stedet for som det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Steincke) at ønske, at man skulde gaa videre ad denne Vej, maa jeg paa Forhaand sige, at han neppe ved en Grundlovsrevision vil finde nogen lyd-hør Opmærksomhed for de Forslag, som han nu har stillet med Hensyn til andre Stillingers Betegnelse ved Fremmedord.

Det eneste Ændringsforslag, om hvilket der har været Uenighed — og ret stor Uenighed —, er det, som nu fremtræder som et Flertalsforslag under Nr. 4. Derom har jo den højtærede Ordfører gjort omhyggelig Rede for alle de forskellige Opfattelser i denne Sag og ogsaa af de Forsøg paa Ændringer, der er foreslaaede fra forskellig Side. Man er nu endt med en Art Kompromis, og det er da meget naturligt, saaledes som den sidste ærede Taler sagde, at det ikke tilfredsstillende nogen helt, heller ikke dem, om hvem det drejer sig. Det ærede Medlem, der talte for Partiet Venstre, det ærede 9de landstingsvalgte Medlem (Nygart), sagde, at han kunde være velfornøjet med det, for han havde sejret i Realiteten, om ikke i Formaliteten, og efter hans Udsagn skulde man vel tro, at de, det drejer sig om, Underretssagførerne, vilde mene det samme. Jeg tror dog, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører antydede, at der er en Realitet i det. Jeg tror, at det ikke er ganske det samme, at man har Ret, saaledes som det her er Tilfældet, til at procedere for Landsretten og saa at kalde sig Landsretssagfører. Det er mere end en Formalitet; der er en Realitet i dette, at man kan bære Navnet. Det stiller en anderledes i den almindelige Konkurrence. Det betegner ogsaa, at man ikke har — og det er Tilfældet — den samme Uddannelse. Det vil Publikum nok faa at vide og nok mærke sig. Men deri ser jeg for mit Vedkommende ikke — og heller ikke Justitsministeren kan jeg sige — noget forkert, men jeg skal tillade mig paa Justitsministerens Vegne at anbefalle Forslaget, saaledes som det nu foreligger, saaledes som jeg ogsaa har kunnet tiltræde det i Udvalget, og det af den Grund, som ogsaa den sidste ærede Taler nævnede, at det er nødvendigt, at man kommer til Enighed om Sagen. Det kunde ikke gaa an, at denne Sag skulde strande eller ka-